

Kapitola 1

Francesca Thayerová sedela pri stole, až kým sa jej číslice nezačali rozmazávať pred očami. Za posledné dva mesiace kontrolovala výpočty najmenej sto ráz – celý víkend sa usilovala cifry skresat', no vždy jej vychádzalo to isté. Boli tri hodiny ráno a dlhé vlnité blond vlasy mala načisto pomotané, čo si ich podchvíľou prehrabávala prstami. Pokúšala sa zachrániť galériu aj dom, ale zatiaľ sa jej nepodarilo nájsť vhodné riešenie. Bolo jej zle pri predstave, že o oboje príde.

Pred štyrmi rokmi si s Toddom otvorili v newyorskej West Village galériu špecializovanú na diela začínajúcich umelcov a ponúkali ich za naozaj znesiteľné ceny. K výtvarníkom, ktorých zastupovala, si vytvorila blízky vzťah. S umelcami mala bohaté skúsenosti, zato Todd nijaké. Predtým viedla dve iné galérie – jednu si otvorila krátko po promócií na hornom konci Manhattanu, druhú v Tribece. Ale galériou, ktorú založili spolu, sa splnil jej sen. Na univerzite študovala dejiny umenia, jej otec bol známy maliar, v posledných rokoch veľmi úspešný, a o galérii, ktorú viedli s Toddom, sa kritici – aj otec – vyjadrovali veľmi pochvalne. Todd bol vášnivý zberateľ súčasného umenia a nazdával sa, že keď si spolu založia galériu, bude to zábavné. V tom čase už bol unavený z právnickej praxe na Wall Street. Podarilo sa mu nasporiť dosť peňazí a domnieval sa, že na pár rokov si môže dať pohov. Podľa obchodného plánu, ktorý vypracoval, by mohli do troch rokov začať pekne zarábať. Nerátal však s tým, že Francesca bude uprednostňovať lacné diela úplne neznámych umelcov, všemožne im pomáhať, a už vôbec mu nezišlo na um, že jej

pôjde hlavne o to, aby ukázala svetu ich diela, nie aby na nich zarobila. Netúžila po finančnom úspechu tak ako on. Bola nielen galeristka, ale aj patrónka umelcov. Todd sa však do projektu pustil preto, aby z toho vytĺkol peniaze. Myslel si, že to preňho bude príjemná zmena po dlhých rokoch práce vo významnej právnickej firme zameranej na daňové a majetkové právo. Ale teraz tvrdil, že už ho unavuje počúvať žalostné vzdychy umelcov, ktorí trú biedu, dívať sa, ako sa mu konto v banke stenčuje a je na najlepšej ceste stať sa rovnako chudobným ako ich umelci. Toddovi sa to už nezдалo také zábavné ako na začiatku. Mal štyridsať rokov a túžil znova zarábať, zarábať... A keď jej to oznámil, už mal dohodnuté miesto v právnickej firme na Wall Street. Dokonca mu sľúbili, že do roka by sa mohol stať partnerom. Oznámil jej, že on s umením končí.

No Francesca sa nechcela vzdať svojho sna a túžila, aby galéria a jej umelci dosiahli úspech za akúkoľvek cenu. Na rozdiel od Todda jej neprekážalo, že sa môže dostať na mizinu. Ale za posledný rok sa ich vzťah dosť naštrbil, a práve preto Todda už nelákala ani práca v galérii. Hádali sa pre každú hlúposť – čo robili, s kým boli, čo s galériou... Prácu mali rozdelenú tak, že Francesca objavovala nových umelcov, spolupracovala s nimi a pripravovala im výstavy, zatiaľ čo Todd mal na starosti finančné záležitosti a platil účty.

Najhoršie na tom bolo, že teraz sa rozpadával aj ich vzťah, ktorý trval päť rokov – keď sa zoznámili, Todd mal tridsaťpäť, Francesca tridsať.

Nemohla uveriť, že vzťah, ktorý sa jej zdal na začiatku taký pevný, sa za jediný rok rozsypal. Nikdy sa nechceli zosobášiť, ale teraz sa už hádali aj preto. Keď Todd dovŕšil štyridsiatku, zatúžil po konvenčnom živote. Zdalo sa mu správne, aby sa vzali a mali čím skôr deti. Zato Francesca aj v tridsiatich piatich rokoch chcela žiť tak ako dovtedy. Pripúšťala, že raz možno aj ona bude chcieť mať deti, ale najprv túžila dosiahnuť úspech s galériou. Keď sa zoznámili, povedala mu otvorene, že k manžel-

stvu má odpor. Na vlastnej koži zakúsila, aké to je, keď je žena posadnutá manželstvom – jej mama sa vydala päť ráz a päť ráz sa aj rozviedla. Francesca sa celý život usilovala vyhybať chybám, aké urobila jej mama. Vždy sa za ňu tak trochu hanbila a teraz netúžila ísť v jej šlapajach.

Francescini rodičia sa rozviedli, keď mala ich dcéra šesť rokov. A od útlej mladosti sa musela dívať, ako jej mimoriadne príťažlivý, šarmantný a nezodpovedný otec nadväzuje vzťahy s mladými dievčatami, ale nevydrží pri nich dlhšie ako pol roka. No a vzhľadom na matkinu posadnutosť manželstvom bolo priam zákonité, že Francesca až do stretnutia s Toddom mala doslova fóbiu zo vzťahov. Pretože aj jeho rodičia sa rozviedli, keď mal štrnásť rokov, a rozvod sprevádzali búrlivé hádky, takisto sa nehrnul do manželstva. Teraz však prehodnotil svoj postoj a zrazu sa mu zdalo, že manželstvo je predsa len rozumná vec. Povedal jej, že už je unavený z bohémkeho života medzi ľuďmi, ktorí žijú nadivoko a netrápi ich, že majú nemanželské deti. Len čo Todd sfúkol sviečky na torte na počesť svojich štyridsiatych narodenín, akoby švihnutím prútika sa z neho stal vyznávač tradičných kresťanských hodnôt. Francesce vyhovovalo všetko tak, ako bolo doteraz, a nechcela nič meniť.

Zrazu všetci Toddovi známi bývali v hornej časti Manhattanu a on sa sťažoval na West Village, kde žili oni. Tvrdil, že tam žijú samé pochybné existencie. A to ešte nebolo všetko. Krátko nato, čo spolu otvorili galériu, sa im zapáčil dom, ktorý bol krásny, ale polorozpadnutý. Objavili ho jedného decembrového dňa a obaja sa ním nadchýnali. Vzhľadom na to, v akom bol stave, podarilo sa im ho kúpiť za dobrú cenu. Spojenými silami ho zrekonštruovali a väčšinu prác urobili svojpomocne. Keď neboli v galérii, pracovali na dome a do roka sa predtým schátraný dom priam blyštal novotou. Nábytok nakúpili vo výpredajoch a po troškách z neho vytvorili domov, kde sa obaja cítili príjemne. Teraz Todd tvrdil, že celé štyri roky nerobil nič, len opravoval inštaláciu a sadroval diery v stenách. Zrazu zatúžil po

novom, modernom dome, v ktorom by všetky práce robili iní. Francesca zúfalo bojovala za záchranu galérie aj domu. Aj keby sa ich vzťah rozpadol, nechcela prísť ani o dom, ani o galériu. Stačilo, že stratí Todda, nechcela stratiť aj všetko ostatné.

Obaja robili, čo bolo v ich silách, aby vzťah zachránili, ale márne. Dokonca chodili aj do psychologickkej poradne, aj na individuálnu terapiu. Usilovali sa všetko si navzájom vysvetliť a zhovárali sa do úmoru. Snažili sa robiť kompromisy, ale Todd chcel galériu zatvoriť alebo predať, a to by Francesce načisto zlomilo srdce. Navyše sa chcel oženiť a mať deti, no ona s tým chcela ešte chvíľu počkať – nebola si istá, či by sa vôbec niekedy mala vydať a založiť si rodinu. Predstava manželstva ju doslova mätala. A jeho noví priatelia jej vôbec nevyhovovali. Toddovi sa zas zdalo, že jej priatelia sú hrozní. Už ho vraj unavujú všetci vegáni, hladujúci umelci a ľavičiar. Francesca nechápala, ako sa za tých pár rokov mohli navzájom tak odcudziť, ale nemienila sa prispôbiť jeho predstavám.

Minulé leto strávili každý po svojom. Namiesto jachtingu v Maine, kam chodievali spolu každý rok, Francesca strávila tri týždne v umeleckej kolónii, Todd sa vybral s priateľmi na potulky po Európe a víkendy trávil v South Hamptone. V septembri, rok odvtedy, čo sa začali rozpory medzi nimi, obaja pochopili, že je to beznádejné, a dohodli sa, že vzdajú boj o záchranu vzťahu. Nevedeli sa však zhodnúť na tom, čo s galériou a s domom. Keby si dom chcela nechať Francesca, musela by Toddovi vyplatiť polovicu alebo ho predať. Vedela, že to od nej žiada právom. Problém bol v tom, že tie peniaze jednoducho nemala.

Dožičil jej čas, aby to nejako vyriešila. Teraz bol november, a nebola o nič bližšie k riešeniu než pred dvoma mesiacmi. Todd očakával, že dostane rozum a nakoniec sa vzdá.

On chcel koncom roka dom predať alebo dostať svoju polovicu. A plánoval odísť z galérie. Keď mal čas, cez víkendy jej ešte vždy pomáhal, ale už do toho nevkladal srdce a pre oboch bolo

čoraz náročnejšie žiť pod jednou strechou, keď ich city dávno vyhasli. Nespávali spolu už celé mesiace a Todd vždy, keď mohol, trávil víkendy u priateľov. Obom z toho bolo smutno. Francesca bola nešťastná, že ich vzťah stroskotal, ale stres zo straty domu a galérie prevážil. Cítila pachuť porážky – bolo nad jej sily začínať po piatich rokoch odznova. A keby mala ešte aj zatvoriť galériu a predať dom, to by už neuniesla. Ale nech v starej mikine a džínsoch akokoľvek skúmala tie čísla, nedokázala s nimi robiť čary. Nech koľkokoľvek prirátúvala, odratúvala, násobila, stále nemala peniaze na to, aby Todda vyplatila. Zrazu len cítila, že sa jej po líkach kotúlajú slzy.

Presne vedela, čo jej povie mama. Tá Francescu dôrazne varovala, aby sa nedávala na podnikanie v umeleckej brandži a nekupovala dom s mužom, za ktorého sa neplánuje vydať. Zdalo sa jej, že je to najhoršia možná kombinácia. „Čo ak sa časom rozídete?“ dohovárala jej. Predpokladala, že je to nevyhnutné, keďže všetky jej vzťahy sa skončili rozvodom. „Ako to vyriešiš, keď nebudeš mať nárok na alimenty, lebo nebudeš vydatá?“ Podľa jej matky by sa každý vzťah mal začať predmanželskou zmluvou a končiť sa finančnou podporou zo strany bývalého manžela.

„Nejako to už vyriešime – tak ako si ty vyriešila všetky rozvody, mami,“ odvetila Francesca. Matkin návrh ju podráždil – a vôbec, zlostilo ju všetko, čo mama hovorila. „Verím, že ak k tomu príde, zachováme sa k sebe slušne.“

Všetky rozvody jej mamy sa skončili v dobrom a doteraz udržiavala s bývalými manželmi priateľské vzťahy. A tí chlapi ju napočudovanie mali stále radi.

Thalia Hamishová-Andersová-Thayerová-Johnsonová-di San Giovane bola krásna, elegantná, rozmaznaná egocentricka, podľa kritérií väčšiny ľudí aj trochu bláznivá. Keď sa o nej Francesca chcela vyjadriť v dobrom, hovorila, že je „nevšedná“. Ale v skutočnosti ju mamin pestrý život ponižoval. Bola vydatá za troch Američanov a dvoch Európanov. Obaja európski manželia, Brit

a Talian, mali tituly. Štyri razy sa rozviedla, piaty manžel jej zomrel. Jeden z jej manželov bol úspešný spisovateľ, ďalší, Francesca otec, maliar, ďalší bol potomkom slávnej britskej bankárskej rodiny, iný zas texaský stavebný podnikateľ, ktorý jej pri rozvode prenechal dve obchodné centrá a obrovské finančné vyrovnanie, čo jej umožnilo vydať sa za chudobného, ale nesmierne šarmantného talianskeho grófa, ktorý osem mesiacov nato zahynul v Ríme pri tragickej havárii na svojom ferrari.

Francesca mala niekedy pocit, akoby jej matka pochádzala z inej planéty. Ony dve nemali nič spoločné. A teraz bude, samozrejme, opakovať: „Ja som ti to hovorila...“ Francesca zatiaľ nemala silu oznámiť jej, že sa s Toddom rozchádzajú. Nechcela počúvať matkine tirády.

Keď Francesca kúpila dom a založila si galériu, matka sa neponúkla, že jej finančne prispeje, a Francesca vedela, že jej nepomôže ani teraz. Od začiatku tvrdila, že kupovať polorozpadnutý dom je šialenstvo, a nepáčila sa jej ani jeho poloha. Určite bude dcére odporúčať to isté čo Todd – aby dom predala. Keby tak urobila, obaja by na tom zarobili. Ale Francesca netúžilo po peniazoch, chcela v dome zostať a hľadala spôsob, ako to vyriešiť. Len zatiaľ na nič neprišla. A vedela, že matka jej trň z päty nevytiahne. Ešte nikdy to neurobila. Francescina matka nebola veľmi praktická žena a celý život sa spoliehala len na svojich manželov. Peniaze, ktoré získala pri rozvodoch, utrácala na hýrivý život. V živote nezarábala ani cent prácou, iba vydajom a rozvodom, čo jej dcére pripadalo ako prostitúcia.

Francesca bola nezávislá a aj plánovala zostať nezávislou. Keď videla, ako žije jej matka, rozhodla sa, že nikdy sa nebude spoliehať na nikoho iného – a už vôbec nie na muža. Bola jediné dieťa svojich rodičov, ale jej otec Henry Thayer nebol o nič lepší ako jej matka. Dlhé roky bol hladujúcim umelcom, šarmantným povälačom a sukničkárom, až kým pred jedenástimi rokmi šťastnou náhodou nenatrafil na právničku Avery Willisovú, ktorá mu vy-

hrala spor s dílerom umeleckých diel, ktorý ho pripravil o peniaze. Navyše mu pomohla tie peniaze rozumne investovať – tak, aby ich neminul na ženy. Jediný raz sa prejavil ako génius a oženil sa s ňou – on mal vtedy päťdesiatštyri, ona päťdesiat, a za desať rokov sa jej podarilo nahromadiť slušný majetok a dobre investovať do realít. Nahovorila ho, aby kúpil veľkú budovu v SoHo, doteraz tam spolu bývali a on sa ešte vždy venoval maliarstvu. Okrem toho mali aj víkendový dom v Connecticute. Avery sa stala jeho agentkou a ceny za jeho obrazy teraz dosahovali astronomické sumy. A prvý raz v živote mal dosť rozumu na to, aby svojej žene zostal verný. Francesce sa zdalo, že otec Avery priam zbožňuje, hoci bola úplne iná ako jeho prvá žena.

Avery dosiahla ako právnička úspešnú kariéru a nikdy nebola závislá od muža. Teraz však bol manžel jej jediným klientom. Hoci vyzerala dobre, nebola lámačka mužských srdc, zato bola veľmi solídna, praktická a priam geniálna právnička. Francesca si ju obľúbila od prvej chvíle a Avery ju mala takisto rada. Bola dosť stará, aby bola Francesce matkou, ale netúžila sa ňou stať. Kým sa nevydala za Henryho, k manželstvu cítila rovnakú nedôveru ako Francesca. A takisto mala bláznivých rodičov, ako sa sama vyjadrila. Francesca udržiavala posledných desať rokov priateľské vzťahy s nevlastnou matkou. Avery ešte aj v šesťdesiatke pôsobila prirodzene a mladistvo. Bola len o dva roky mladšia ako Francescina matka, ale tie dve ženy sa líšili ako deň a noc.

Thalia teraz v šesťdesiatich dvoch rokoch netúžila po inom, len nájsť si nového manžela. Bola presvedčená, že šiesty muž bude jej posledný – a najlepší zo všetkých. Francesca si tým vôbec nebola istá a len dúfala, že mama sa umúdrí a nevrhne sa do ďalšieho manželstva. Mala dojem, že matkin lov na manžela všetkých nádejných kandidátov odstrašil. Francesca nemohla uveriť, že mama je po smrti piateho manžela už šesťnásť rokov slobodná, hoci mala zopár románikov. Ešte vždy to bola pekná žena a stále hovorila, že najradšej by znova mala päťdesiat. V tom veku by si podľa nej skôr našla manžela.

Zato Avery bola šťastná v manželstve s mužom, ktorého zbožňovala a jeho kaprice s humorom trpela. Nerobila si ilúzie, pokiaľ išlo o to, ako žil jej manžel predtým, než ju spoznal. Bolo jej jasné, že sa vyspal najmenej so sto ženami nielen v Amerike, ale aj v Európe. Rád hovorieval, že predtým bol „zlý chlapec“. A Francesca vedela, že je to pravda. Správal sa nezodpovedne nielen ako manžel, ale aj ako otec, a ak dožije, zostane „chlapcom“ aj do deväťdesiatky. Jej otec bol v podstate stále dieťa, i keď talentované dieťa, a jej matka nebola o nič lepšia, ibaže nemala talent.

Avery bola jediná rozumná žena vo Francescinom živote a bola pre ňu i jej otca priam požehnaním. Preto sa teraz chcela poradiť s ňou, no neodvažovala sa jej zavolať. Bolo ťažké priznať si, že zlyhala na všetkých frontoch. Nielen vo vzťahu, ale aj v podnikaní, najmä keby bola nútená zatvoriť galériu a predať dom. A nemohla si dom nechať, ak nenájde peniaze na vyplatenie Todda... Ako to má urobiť, dočerta? Keď raz nemá peniaze, ani Avery neurobí zázraky.

Francesca napokon zhasla svetlo v pracovni vedľa spálne. Už chcela zísť po schodoch do kuchyne, keď začula vytrvalé kvapkanie a videla, že pri svetlíku zateká. Už sa to stalo aj predtým a Todd sa to niekoľko ráz pokúšal opraviť, ale keď sa v novembri spustili lejaky, znova zatekalo a teraz tu nemala Todda. Kto to opraví? Vždy jej tvrdil, že sama sa o dom nebude vedieť postarať, a asi mal pravdu. Ale chcela to aspoň skúsiť. Bolo jej jedno, že strecha zateká a že dom sa pomaly znova začína rozpadávať. Rozhodla sa, že si ho nechá, nech to bude stáť čokoľvek.

Odhodlane zamierila do kuchyne. Cestou naspäť položila na zábradlie, kam dopadali kvapky, uterák. Nič iné teraz nemohla robiť, musí počkať do rána a požiadať o pomoc Todda. Odišiel na víkend s priateľmi, ale keď sa vráti, iste sa mu podarí niečo s tým urobiť. Presne z tohto dôvodu chcel dom predať. Každú chvíľu niečo vybuchlo a už ho to unavovalo. Ak

sa jej ho aj podarí vyplatiť, všetky problémy zostanú len a len na jej pleciach... Vzdychla si a vykročila hore schodmi.

Zaumienila si, že ráno zavolá nevlastnej matke. Možno vymyslí niečo, na čo Francesca neprišla. To bola jej jediná nádej. Túžila si nechať svoj zatekajúci dom aj galériu s pätnástimi začínajúcimi umelcami.

Investovala do toho štyri roky života, a nech si jej matka i Todd myslia čokoľvek, nevzdá sa svojho sna a svojho domova.